

Напрѣдъ тичаха, като се побутваха едно друго, двѣ мѣнички меченца, заедно съ тѣхъ се движеше внимателниятъ мечокъ, тѣхниятъ по-голѣмъ братъ Топтиганъ; а най-отдирѣ бавно пристѣпаше едрата сива мечка, умната Тапта. Тя вървѣше съ отпусната глава, като намирисваше земята, за да познае има ли наблизко нѣкаква опасностъ. Прѣслушваше се и при най-слабия шумъ. Тапта хубаво знаеше, че тукъ — въ горскитѣ усои — кога е съ дѣцата си, трѣбва да си отваря очитѣ на четири...

И ето изведнажъ, ненадѣйно между шубрацитѣ, като крушумъ пролетѣ отъ срѣща единъ голѣмъ сивъ заекъ, отъ когото малкитѣ меченца се много изплашиха, метнаха се на страна и се сгушиха едно до друго.

— Стой! изрѣва Тапта на заека. Той за мигъ клекна на земята, изплашенъ мърдаше дългитѣ си уши и треперѣше съ цѣлото си тѣло.

— Що ти се е случило, зайче? Защо тѣй бѣгашъ? Кждѣ отивашъ? Или пакъ, както винаги, си се уплашило отъ нѣкоя паднала върху опашката ти шумчица? Да не си се уплашило отъ сѣнката си?...

— О, не, умна Тапто! продума смутениятъ заекъ. — Не отъ сѣнката си се уплишихъ азъ. Мене ме прокуди отъ леглото онзи — *двукракиятъ безопашатко*...

При тѣзи думи старата Тапта изрѣмжа и настрѣхна. — „Самъ ли бѣше той“? тревожно и изпитателно попита тя. А слѣдъ това съ тихо рѣмжене повика малкитѣ меченца при себе си.